

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 656: Khi Khởi Tâm Động Niệm, Liền Đề Khởi Một Câu Phật Hiệu

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 056)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Khi khởi tâm động niệm, liền đề khởi một câu Phật hiệu, khiến cho Phật và niệm hòa quyện vào nhau như nước với sữa, cùng với hư không pháp giới hợp thành một biển đại quang minh. Cứ thẳng tiến mà niệm như vậy, nếu tâm hơi hôn trầm tán loạn, liền vực dậy tinh thần mà dung nhiếp lấy.】

Đoạn này dạy cho chúng ta phương pháp dụng công niệm Phật, phương pháp này vô cùng thù thắng, chúng ta phải ghi nhớ, phải học tập. Niệm Phật là niệm ở đâu? Chính là ngay chỗ khởi tâm động niệm. Trong tâm vừa sinh khởi một ý niệm, đừng quản ý niệm ấy là thiện hay là ác, đừng bận tâm đến nó. Ác niệm vốn dĩ là không tốt, mà thiện niệm cũng chẳng tốt. Vì sao ư? Không ra khỏi lục đạo luân hồi, vậy thì tốt ở chỗ nào?. Phải mau chóng đổi ý niệm ấy đi, dùng một câu “A Di Đà Phật” này để hoán chuyển nó. Cổ nhân thường nói: “Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”, ý niệm dấy lên không sao cả, đây là tập khí từ vô thủy kiếp đến nay của chúng ta, nó nhất định sẽ nổi lên. Khi ý niệm vừa dấy khởi, quý vị nhận ra được, liền dùng câu A Di Đà Phật hoán chuyển ý niệm ấy đi. Một câu A Di Đà Phật này chính là giác, nếu không đề khởi được A Di Đà Phật, để cho ý niệm ấy tiếp tục sinh khởi thì đó là mê; bất luận là thiện niệm hay ác niệm thấy đều là mê. Phải mau chóng quay về ngay với câu A Di Đà Phật, đề khởi một câu Phật hiệu, lúc này “năng niệm” và “Phật” phải hòa quyện thành một khối, niệm chính là Phật, Phật chính là niệm, thì công phu này đắc lực rồi.

Nếu như tâm năng niệm và Phật sở niệm phân thành hai: ta là người năng niệm, A Di Đà Phật ở thế giới Tây Phương Cực Lạc là vị Phật do ta niệm; năng và sở trở thành hai phần tách biệt thì sức mạnh này sẽ kém đi rất nhiều. Tiêu chuẩn được nói trong “Kinh Di Đà” là: Nhất tâm bất loạn. Thế nào gọi là nhất

tâm? Tâm năng niệm và Phật sở niệm hợp thành một, đó chính là nhất tâm, vậy thì sẽ không loạn. “Tôi là người năng niệm, A Di Đà Phật là Phật do tôi niệm”, niệm Phật như vậy thì tuyệt đối không thể đạt được nhất tâm. Bởi vì trong tâm quý vị có phân biệt, có chấp trước; rời lia tất cả mọi phân biệt chấp trước thì tâm năng niệm và Phật sở niệm liền hợp nhất. Quý vị hỏi: Làm thế nào để hợp chúng lại thành một? Có một ý niệm thắc mắc này thì quý vị chắc chắn không thể hợp lại được, ý niệm này cũng không có luôn, cứ thật thà giữ một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng.

Sư Tu Vô kia đã niệm đến mức thành một khối rồi, đừng xem thường ngài, ngài là một người thô kệch, chẳng hiểu gì cả, nhưng ngài có trí huệ chân thật. Cho nên ngài nói: Nói được mà không làm được thì chẳng phải là trí huệ chân thật. Ngài là người làm được nhưng không giỏi nói, điều đó không sao cả, ngài thực sự có thể làm được; quý vị bảo ngài giảng, ngài không biết giảng, nhưng ngài có trí huệ chân thật, ngài đã thực sự đạt được nhất tâm bất loạn. Ngài ra đi tiêu sái như thế, tự tại như thế, nói đi là đi, không có bệnh khổ, không có vương bận, đây chính là “niệm và Phật giao dung thành một khối”. Không những niệm và Phật hòa quyện thành một khối, mà còn cùng với hư không pháp giới tạo thành một biển đại quang minh, đây là điều tất nhiên. Tại vì sao nói là tất nhiên? Bởi vì tâm tánh của chính chúng ta vốn dĩ là như vậy, đây là phần bản hoàn nguyên (quay về nguồn cội), chẳng có một mảy may kỳ lạ nào cả. Đạo lý nằm ở đâu? Đạo lý nằm ở chỗ rời lia mọi phân biệt, chấp trước.

Nếu chúng ta thường thường nghĩ đến cái thân người này, thì trong lục đạo quý vị sẽ không ra khỏi cõi người. Thường thường nghĩ đến còn có cõi trời, còn có đại thiên thế giới mà Phật đã giảng, quý vị có sự phân biệt như vậy thì quý vị tuyệt đối không thể rời khỏi tam thiên đại thiên thế giới. Chư vị phải biết rằng, tam thiên đại thiên thế giới chính là một cõi lục đạo luân hồi. Kiến giải như vậy gọi là luân hồi kiến, tư tưởng như vậy gọi là luân hồi tâm. Bất luận quý vị làm công việc gì cũng đều gọi là luân hồi nghiệp, quý vị không có cách nào thoát khỏi lục đạo luân hồi. Tâm của người niệm Phật là không nghĩ tưởng bất cứ điều gì, không chỉ thế pháp họ buông xuống, mà Phật pháp họ cũng buông xuống luôn; thế pháp và Phật pháp thấy đều buông xuống cả rồi, thì tâm địa quang minh của họ liền chiếu cùng khắp hư không pháp giới, đó chính là Đại Quang Minh Tạng mà trong Phật pháp chúng ta nói đến, Đại Quang Minh Tạng chính là công năng tự tánh của chính mình được hiển lộ ra một cách viên mãn, chính là một sự việc như vậy. Trong câu kinh văn này, nửa phần trước là giảng

về phương pháp, nửa phần sau là giảng về hiệu quả, hiệu quả này chân thật là không thể nghĩ bàn.

Đoạn cuối khuyên chúng ta, dụng công như thế nào? Cứ thẳng tiến mà niệm. Cái gì cũng đừng bận tâm, chỉ là một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, đây chính là “thật thà niệm Phật” mà bình thường chúng ta hay nói, thực sự thật thà rồi. “Tâm ít hôn tán”, hôn tán (hôn trầm và tán loạn) là căn bệnh mà người niệm Phật khó tránh khỏi, đây là tập khí, là nghiệp chướng của chúng ta, mỗi người đều có. Hôn là hôn trầm, câu Phật hiệu này cứ niệm rồi lại sinh ra buồn ngủ, ngủ thiếp đi mất. Trong lúc đã Phật Thát chúng ta rất dễ nhìn thấy điều này, đặc biệt là vào thời điểm chỉ tịnh, mọi người ngồi ở đó, chúng ta thấy rất nhiều người ngủ gật, ngáy khò khò! Đây là điều tôi đã nhìn thấy, đó gọi là hôn trầm.

Còn một loại nữa là tán loạn, tức là khi không niệm Phật thì không sao, vừa mới niệm Phật thì liền suy nghĩ lung tung, không biết ý niệm từ đâu ra mà nhiều đến thế, đều dấy khởi lên hết. Tôi gặp rất nhiều người nói rằng: “Thưa Pháp sư, lúc con không niệm Phật thì không khởi vọng tưởng, vừa niệm Phật thì vọng tưởng đặc biệt nhiều”, thế là khiến cho họ sợ quá không dám niệm Phật nữa. Thực ra, khi không niệm Phật, vọng tưởng vốn dĩ đã nhiều như thế rồi; lúc không niệm Phật quý vị không chú ý, không phát hiện ra, nay vừa niệm Phật, muốn cái tâm định lại, mới phát hiện có nhiều vọng tưởng đến vậy. Cho nên đừng sợ hãi những vọng tưởng đó, quý vị cứ thật thà niệm là tốt rồi, chú tâm vào câu Phật hiệu, đừng để ý đến vọng tưởng, thì vọng tưởng ấy sẽ dần dần ít đi. Càng để tâm đến vọng tưởng đó, vọng tưởng lại càng nhiều, vọng tưởng sẽ càng thêm kiên cố. Vì vậy quý vị hoàn toàn không đếm xỉa đến nó, có vọng tưởng cũng được, không có vọng tưởng cũng được, căn bản là đừng để tâm tới, cứ như thế thì câu Phật hiệu sẽ dần dần đắc lực, vọng tưởng sẽ giảm bớt.

Đây là hai loại nghiệp chướng hiện tiền, khi nó hiện tiền thì phải biết phương pháp đối trị. Khi chúng ta bị hôn trầm, chúng ta niệm Phật ra tiếng, đây là một phương pháp; hoặc giả chúng ta rời chỗ ngồi đi nhiễu Phật, hoặc đi kinh hành, hoặc là lễ Phật, để cho cơ thể cử động, đồng thời Phật hiệu vẫn tiếp tục không gián đoạn, đó là đối trị hôn trầm. Tán loạn còn gọi là trạo cử, phải tập trung tinh thần, chuyên chú vào câu Phật hiệu; hoặc dùng thêm phương pháp quán tưởng để đối trị nó, quán tượng Phật cũng được, quán danh hiệu cũng được. Chúng ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật, một mặt niệm Phật, một mặt bốn chữ hay sáu chữ này hiển hiện rõ ràng, như vậy thì vọng tưởng của quý vị sẽ

không dễ phát sinh nữa. Chúng ta quán tưởng Phật hiệu, hoặc quán tưởng tượng Phật, dùng những phương pháp này đều tốt. Phương pháp nào có hiệu quả thì dùng phương pháp đó, phương pháp không có cố định.